

HOLKY

S1E1

WEST MCCRAY:

Holky se ztrácejí v jednom kuse.

Můj šéf Danny Gilchrist už nějakou dobu mluvil o tom, že bych měl uvádět svůj vlastní podcast, a když jsem mu řekl, že mi zavolala May Beth, a o Mattie a Sadie, nabádal mě, ať to prozkoumám. Připadalo mu jako osud, že jsem byl v době Mattiiny smrti poblíž. A přece jsem jako první řekl tohle:

Holky se ztrácejí v jednom kuse.

Neklidné náctileté holky, lehkomyšlné náctileté holky. Dospívající holky a jejich nevyhnutelná dramata. Sadie přestála strašnou ztrátu a mě nestálo moc úsilí, abych to pustil z hlavy. Ji. Chtěl jsem příběh, který by působil neotřelým, novým a strhujícím dojmem, a co je neotřelého, nového nebo strhujícího na pohřešované teenagerce?

Tenhle příběh už jsme slyšeli.

Danny mi okamžitě připomněl, proč já pracuju pro něj, a ne naopak.

DANNY GILCHRIST [TELEFON]:

Sám sobě dlužíš, aby ses na to podíval trochu podrobněji. Neuposuzuj, co všechno nemáš, dokud nezjistíš, co máš. Máš na víc. Zajed' tam a uvidíš, co najdeš.

WEST MCCRAY:

Ještě ten víkend jsem odjel do Cold Creeku.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie Mattiina vražda zlomila. Potom už nikdá nebyla stejná, a právem, ale že policajti nikdy nenašli tu stvůru, co to udělala... inu. To byla zřejmě poslední kapka.

WEST MCCRAY:

To vám Sadie řekla?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ne, ale to ani nemusela. Bylo to vidět, jen se na ni člověk podíval.

WEST MCCRAY [STUDIO]:

Mattie Southernová se nedočkala spravedlnosti.

Pro obyvatele Cold Creeku je nepředstavitelné, že by tak ohavně a chaoticky provedený zločin mohl zůstat nevyřešený. Znají to přece z televize, koneckonců v pořadech, jako je *Kriminálka Las Vegas*, by vraha chytili do hodiny, a často by jim k tomu stačilo méně důkazů, než se našlo v onom jabloňovém sadu.

Detektiv George Alfonso z abernathyské policie, který vyšetřování vedl, vypadá jako filmová hvězda za zenitem. Černoch, měří přes metr osmdesát, je mu něco po šedesátce a má krátké, šedivějící vlasy. Vyjádří nelibost nad nedostatkem vodítek, ale vzhledem k okolnostem ho zrovna nepřekvapuje, že jich je tak málo.

DETEKTIV ALFONSO:

Zpočátku jsme si neuvědomili, že máme co do činění s vraždou. Dostali jsme telefonát o požáru a velká část místa činu byla naneštěstí zkompromitována, když se ho hasiči pokoušeli uhasit.

WEST MCCRAY:

Důkazy DNA, které byly na místě zajištěny, nic neprokázaly a nikomu je nepřiradili. Neexistuje žádný seznam podezřelých, z něhož by se dalo čerpat.

DETEKTIV ALFONSO:

Mezeru mezi Mattiiným zmizením a její smrtí jsme vyplnili, jak nejlépe to šlo. Jakmile nám zavolali, že se pohřešuje, zadali jsme ji do databáze pohřešovaných dětí.

Prohledali jsme okolí a prověřili několik zainteresovaných osob – lidí, s nimiž byla v kontaktu v hodinách před svým zmizením. Všichni byli zbaveni podezření. Máme jedinou svědkyni, která Mattie údajně viděla nasedat do nějaké dodávky tu noc, kdy zmizela. To bylo naposled, co ji někdo viděl živou.

WEST MCCRAY:

Onou svědkyní byla Norah Stackettová, majitelka Stackett Groceries, jediného obchodu s potravinami v Cold Creeku. Norah je osmapadesátiletá zrzavá běloška a matka tří dospělých dětí, které všechny pracují v jejím obchodě.

NORAH STACKETTOVÁ:

Uviděla jsem ji, právě když jsem na noc zavírala obchod. Zrovna jsem vypnula světla a na rohu jsem si všimla Mattie Southernový, jak nasedá do nějaký dodávky. Byla tma, takže jsem úplně neviděla, jestli je modrá nebo černá, ale podle mě spíš černá. Značku ani řidiče jsem si taky neprohlídla, ale nikdy dřív jsem to auto neviděla a od té doby už taky ne. Ale vsadím se, že kdybych ho zahlídla, poznala bych ho. Druhej den se to ve Sparkling River přímo hemžilo policajtama a na rovinu říkám, že mi hnedka došlo, že je mrtvá. Prostě jsem to věděla. Není to divný – že jsem to prostě věděla? [SMÍCH] Běhá mi z toho mráz po zádech.

WEST MCCRAY:

Obě sestry bydlely v komplexu Sparkling River. Je to malé parkoviště, nestojí tam víc než deset přívěsů, některé v lepším stavu než jiné. Jeden zdobí zahradní sochy a truhlíky s květinami, jiný zase hnijící pohovka obklopená smetím. Navzdory názvu tu poblíž není žádná zurčící říčka, ale když půjdete podél silnice vedoucí z města, možná na jednu narazíte.

Jak už jsem zmiňoval, řídí to tu May Beth Fosterová, náhradní babička holek. Ukáže mi jejich dvojité přívěs, přesně v tom stavu, v jakém ho Sadie zanechala. May

Beth se zasekla ve fázi zármutku, kdy se nemůže přimět, aby ho vyklidila, přestože si ho ani nemůže dovolit nechat bez nájemníka.

Nevím, co jsem čekal, když jsem vcházel dovnitř, ale přívěs je vevnitř prostorný a uklizený. Poslední čtyři roky jejich života se tady o výchovu Mattie starala jenom Sadie, ale stejně – byla to teenagerka a ty ve mně vyvolávají představu jakési přírodní katastrofy; tornáda přesouvajícího se z místnosti do místnosti a zanechávajícího za sebou zkázu.

Na tomhle místě, které pro ně znamenalo domov, to tak ale vůbec nevypadalo. Ve dřezu zůstaly hrnky a na konferenčním stolku před starou televizí jakbysmet. Kalendar na ledniče nikdo neotočil od června, kdy Sadie zmizela.

V jejich ložnicích je to vyloženě strašidelné. Mattiin pokoj vypadá, jako by čekal na její návrat. Na podlaze leží její oblečení, postel nemá ustlanou. Na nočním stolku stojí prázdná sklenička, ve které jsou vidět zaschlé skvrny po vodě.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie nedovolila, aby tu někdo na něco šáhnul.

WEST MCCRAY:

Je to v přímém kontrastu k Sadiině pokoji, který vypadá, jako by věděl, že se už nikdy nevrátí. Postel je úhledně ustlaná, ale kromě toho jsou všechny dostupné plochy holé. Jako by to tu někdo vyklidil.

WEST MCCRAY [K MAY BETH]:

Nic tady není.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Všecky její věci jsem našla v popelnici vzadu na pozemku ten den, kdy jsem si uvědomila, že je pryč.

WEST MCCRAY:

Jaké věci?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Zbavila se svejch knížek, filmů, voblečení... prostě všeho.

Je mi špatně, když si pomyslím, že takhle hodila svůj život do smetí, protože přesně to v podstatě udělala. Každická drobnost, která z ní dělala ji, všechno to bylo mezi odpadkami, a když jsem to našla, prostě jsem se rozbrečela, protože ona... už to pro ni nemělo žádnou cenu.

WEST MCCRAY:

A netušila jste něco? Nenaznačila nějak, že se chystá odejít?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ten tejdén předtím, než odešla, Sadie úplně ztichla, jako by se chystala udělat nějakou pitomost, a já jí řekla, že ať už má za lubem cokoli... ať to nedělá. Řekla jsem jí: „Nedělej to.“ Ale to už jsem k ní nedokázala proniknout s ničím.

Ale stejně by mě nikdy nenapadlo tohle...

Řeknu vám, bejt tady vevnitř mě zabíjí. Prostě bych tady radši nebyla.

WEST MCCRAY:

V rozhovoru pokračujeme v jejím útulném přívěsu, který stojí v přední části pozemku. Usadí mě na gauč s plastovým potahem, který velice hlasitě vrže, kdykoli se pohnu. Když jí řeknu, že to se na interview příliš nehodí, skončíme v její kuchyňce u stolu, kde mi naservíruje sklenici ledového čaje a ukáže mi album, do něhož si za ta léta střádala fotky obou sester.

WEST MCCRAY:

To jste dělala vy?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Jo jo.

WEST MCCRAY:

To vypadá jako něco, co by vyrobila matka.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

No jo. To by matka měla.

WEST MCCRAY:

Claire Southernová, Mattiina a Sadiina matka, není vítaným tématem rozhovoru, ale nemůžeme se tomu vyhnout, protože bez Claire by sestry nebyly.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Čím míň se vo ní bude mluvit, tím líp.

WEST MCCRAY:

I tak bych to rád slyšel, May Beth. Mohlo by to pomoct. Přinejmenším bych mohl lépe pochopit Sadie a Mattie.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

S Claire bylo samý trápení, a to pro to přitom neměla žádněj důvod. Některý děcka se prostě naroděj... špatný. Pít začala, když jí bylo dvanáct. V patnácti to byla tráva a kokain. Do osmnácti jela v heroinu. Párkrát ji zašili za drobný krádeže, za přestupky. Prostě průšvih. Její máma Irene byla moje nejlepšší kamarádka od tý doby, co si u mě začala pronajímat přívěs. Tak jsem se s nima seznámila. Většíc dobračku než Irene byste pohledali. Mohla Claire držet víc zkrátka, ale to teď nemá cenu rozebírat.

WEST MCCRAY:

Irene zemřela na rakovinu prsu, když bylo Claire devatenáct.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Než Irene umřela, Claire otěhotněla. Irene se kvůli svý vnučce snažila vydržet, ale nebylo to... nebylo jí to souzený. Tři měsíce potom, co jsme Irene uložili do země, se narodila Sadie. Na smrtelný posteli jsem Irene slíbila, že na tu holčičku budu dávat pozor, a to jsem taky dělala. Vždycky jsem na ni dávala pozor, protože, inu – máte nějaký děti?

WEST MCCRAY:

Ano, mám. Dceru.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Tak to chápete.

sadie

O tři dny později si obarvím vlasy.

Udělám to na veřejných záchodech někde po cestě. Čpavek se smísí se smradem ze špinavých kabiněk, až se mi z toho zvedá žaludek. Nikdy dřív jsem si vlasy nebarvila a výsledek je blátivá blond. Na té holce na krabičce to vypadalo nazlátle, ale to je fuk, protože jsem jenom chtěla vypadat jinak.

Mattie by se to vůbec nelíbilo. Řekla by mi to. *A mně nikdy nedovolíš, abych si nabarvila vlasy*, stěžovala by si tím svým tenkým hláskem, a když říkám tenký, nemyslím slabý ani nevýrazný. Jenom prostě nikdy neuzrál. Když se smála, byl to tak pronikavý zvuk, že mě z toho bolely uši, ale nestěžuju si, protože když se Mattie smála, bylo to, jako byste v noci byli v letadle a shlíželi na nějaké město, kde jste nikdy nebyli, a viděli ho dočista osvětlené. Tak si to aspoň představuju. Ještě nikdy jsem neletěla.

A navíc je to pravda. Nikdy jsem jí nedovolila obarvit si vlasy. Jedno po druhém porušovala všechna moje pravidla (*zavolej, když půjdeš ke kamarádům; nepiš si s klukama bez mého vědomí; dej pryč ten mobil a běž už sakra dělat ty úkoly*) a tohle bylo jediné, které se rozhodla ctít: *žádný barvy na vlasy, dokud ti nebude čtrnáct*. Těsně.

Podle mě se Mattie svých vlasů nikdy ani nedotkla, protože je měla blond po mámě a nemohla vystát pomy-

šlení, že by ztratila tu trochu, která jí po ní zbyla. Vždycky mě vytáčelo, jak jsou si podobné, ladící vlasy, modré oči a srdcové obličej. Mattie a já jsme měly každá jiného otce a nevypadaly jsme jako sestry, ne pokud nás někdo nezahlédl v těch vzácných chvílích, kdy jsme se zrovna tvářily stejně, protože jsme na něco měly totožný názor. Z nás tři jsem to byla vždycky já, kdo nezapadal, se svými nepoddajnými hnědými loknami a tmavě šedýma očima zasazenýma ve *vrabčím obličejí*, jak tomu vždycky říkala May Beth. Mattie byla vyhublá takovým tím nevyvinutým a neohrabaným způsobem, ale bylo na ní i něco měkkého, něco méně vizuálně cynického ve srovnání s mými rysy. Já jsem výsledkem dětských lahviček naplněných limonádou. Mám metabolismus, který tak docela neumí zpracovat vybranější věci. Moje postava je samý ostrý úhel, že bych snad mohla krájet sklo, a zoufale bych se potřebovala zakulatit, ale občas mi to nevadí. Tělo nemusí být vždycky krásné, ale občas může krásně klamat. Jsem silnější, než vypadám.

Když se objeví tabule motorestu U Whittlera, už je tma.

Motorest. Blíž už se lidé, kteří žijí zrychlené životy, k tlačítku pauza nedostanou, a taky se ani tak úplně nezastaví, jako spíš zpomalí na dvojnásobnou rychlost, než je ta, v níž fungujeme my ostatní. Dřív jsem pracovala na benzince na okraji Cold Creeku a můj šéf Marty mě nikdy nenechal dělat noční šichty samotnou, tak málo projíždějícím kamionákům věřil. Nevím, jestli to od něj bylo úplně fér, ale takhle to zkrátka měl. Motorest U Whittlera je větší než moje bývalé pracoviště, ale nevypadá tak čistě. Nebo si možná na svůj domácí nepořádek tak zvyknete, že se postupně přesvědčíte, že je všechno na svém místě. Nic se tady nesnaží být co nejlepší. Neonová světla benzinky vypadají tlumeněji, než by měla být, jako by se rozhodla, že raději pomalu vyhasnou, než aby se s náhlým prásknutím uchýlila do temnoty.